

bylo nebe olověné a zachmuřené. S Džendem Nančevem jsme si četli noviny, já šel do koupelny na cigaretu. V půl čtvrté mi zazvonil mobil. Džendo a Svetljo spali. Rychle jsem vyšel na chodbu.

„To jsem já. Stojím tady dole, na dvoře,“ řekl Pavel Jakimov.

Rychle jsem se vrátil do pokoje a ztřásl jsem Svetljo za rameno.

„Svetljo,“ řekl jsem. „Pojď se podívat na sokola.“

Svetljo se probudil. Došla mu má slova. Hned pookřál.

„Na jakého sokola?“

„Je dole na dvoře. Pojď.“

A Džendo se zvedl.

„Co se děje?“

Spěšně jsem jim vysvětlil, že dole na nás čeká Pavel Jakimov s Tujuk Kisijn.

Otevřeli jsme dveře, rozhlédli se kolem jako zloději v kreslených filmech a vyrazili k výtahu.

Tujuk Kisijn seděla na kožené rukavici, kterou měl Pavel na ruce, a dívala

se na nás moudře a klidně svýma achátovýma očima. Svetljo v pantoflích škobrtl a div že neupadl. Natáhl ruku a beze strachu pohladil sokola po hlavě. Tujuk Kisijn se ani nepohnula.

„Tenhle kluk se chce stát sokolníkem,“ řekl jsem. „Takže až nás pustí, hned ho za tebou pošlu.“

„Platí,“ řekl Pavel Jakimov. „Nové lidi potřebuju.“

„A mohl bych vás poprosit,“ vysoukal ze sebe Svetljo, „o jedno pířko. Sokolí.“

Pavel několikrát pohladil Tujuk Kisijn po křídle, a pak podal Svetljoji jedno bílé pířko, lehce pokropené hnědí ve spodní části.

„Už musím jet, protože s těmi zácpami...“

„Dobrá,“ řekl jsem. „Děkuju ti, Pavle.“

Pavel napřímil svá široká ramena bývalého veslaře, natáhl si na hlavu bílou plstěnou čapku – dárek od turkmenských sokolníků – a odcházel

k východu s Tujuk Kisijn na levé ruce. To bylo v pátek. Dnes je úterý.

Přišla slečna z kavárny, utřela stůl a vysypala popelník. Na sobě měla krátkou halenku odhalující jí bedra a na hladké pokožce jí naskakovala husí kůže.

Zvedl jsem se a z chodníku jsem mávnul na taxi. Konečně přibrzdil a zastavil u mě žlutý taxík s rozsvíceným zeleným světlem, potlučené Daewoo. Nastoupil jsem do něj.

„Utekl jsi z nemocnice?“

„Jak jsi to poznal?“

„Podle pantoflí.“

Otočil jsem se a pohlédl na řidiče.

Měl obličej drsný jako skála. Byl v mém věku.

„Kam to bude?“

„Do Mendocina.“

„Kde to je?“

„Dělám si legraci. Vem to po třídě Bulgaria.“

Dejan Enev

Překlad z bulharštiny: Karolina Juráková

Българският посланик Лъчезар Петков посети Карловия университет

На 12. 05. 2015 г. гости на Карловия университет и на Катедрата по югоизточнославянски и балканистични изследвания бяха Негово Превъзходителство българският посланик в Чехия г-н Лъчезар Петков и г-жа Татяна Ангелова, първи секретар в българското посолство. Г-н Посланикът бе посрещнат от декана на Философския факултет – доц. д-р Мириам Фридова, с която в присъствието на ръководителя

на катедрата – доц. д-р Аленка Долежалова – проведе разговор за разширяване обмена на кадри в областта на славянските езици между Карловия университет и Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Гостуването продължи в кабинета по българистика в университета, където пред студенти, изучаващи български език, г-н Лъчезар Петков говори за българо-чешките дипломатически отношения. Студентите

имаха възможност да задават въпроси, да споделят свои наблюдения, да говорят за предизвикателствата, пред които те самите са изправени. На срещата беше припомнено, че след доста голямо прекъсване във времето, се поставя едно ново начало в общуването между студенти и преподаватели, от една страна, и дипломати, от друга.

Таня Янкова

Среща със студентите

Доц. д-р Мириам Фридова с посланик Лъчезар Петков